

Н.С. ЯЦУК

Івано-Франківський університет права ім. короля Данила Галицького, Івано-Франківськ

ВІД РЕІНКАРНАЦІЇ (НА СХОДІ) ДО ... – РЕІНКАРНАЦІЇ (НА ЗАХОДІ)?

В статті розглядаються сучасні проблеми розвитку людства з засад одвічної космічної циклічності. Акцентується на тому, що тотальна духовна деградація може бути подолана шляхом переосмислення християнського віровчення.

Ключові слова: міф, циклічна еволюція Космосу, реінкарнація, християнство, постіндустріальне суспільство.

Вступ

Актуальність даного дослідження може мати місце у зв'язку з інтересом немалої кількості високодуховних шукачів істини різних рангів – митці, філософи, публіцисти, науковці ін. – щодо найглибших онтологічних причин тих негативних явищ, що існують у бутті сучасного світу, як соціального, так і природного. Тривалий час, фактично, з самого початку розбудови індустріального суспільства, та частина людства, що заробляє собі на хліб словом, буквально, кричить про те, що проблеми «Є» і їх треба вирішувати, треба щось робити, міняти, рушити. Ніхто не береться пояснювати, що, у кінечному рахунку, це принесе людству, результат змін апіорі виправдовується як щось само собою зрозуміле, хоч і невідоме. Щось дуже-дуже подібне було тоді, коли християнство виборювало свій статус панівного світового знання у формі одкровення. Тоді галас припинився, коли світ був завойований. Розпочалась понад тисячолітня середньовічна європейська епоха, що, попри всю палітру оцінок з позицій сучасності, зуміла витворити власну цілісну, повноцінно розгалужену парадигму, аналога якій немає ніде в історії цивілізаційного розвитку землян.

Новизна нашої наукової студії полягає у тому, щоб розвинути другу частину висунутої Реформацією тези про те, що «Бог – не на небі, а в людському серці». Саме ця аксіологема (Бог у людському серці), на наш погляд, є аксіоматичним ядром індустріальної парадигми буття. У зв'язку з цим про постіндустріалізм, вочевидь, серйозно можна буде вести мову тільки тоді, коли християнський Бог остаточно завоює місце у людському серці, подібно як на зорі християнізації Він завоював своє місце в просторово-географічному вимірі буття людства. Аналіз попередніх досліджень у цій царині, показує, що найактивніші студії щодо раціонального осмислення зв'язку протестантського світогляду, заснованого на установці «Бог – не на небі, а в людському серці», і сучасного індустріального суспільства зробив М. Вебер у своїй фундаментальній праці «Протестантська етика і дух

капіталізму» [2]. Саме від цієї праці ми будемо відштовхуватись, аналізуючи сучасні соціальні реалії, а також оперуючи загально відомими фактами розвитку людської цивілізації.

Виходячи з цього, ставимо перед собою мету – розвинути ідею протестантського розуміння буття Бога у людському серці з засад поняття реінкарнації, адже, оселившись (буквально перемістившись) з небес у людське серце, Бог не може померти, тоді як людина – мусить. Таким чином створюється ситуація, що підрозуміє постановку питання щодо подальшого буття того Бога, що «живе не на небі, а в людському серці».

Реалізація поставленої мети передбачає розв'язання низки завдань, серед них: аналіз міфологічних космогоній з точки зору еволюції трансцендентного світу; аргументація утвердження і поширення християнства на землі з засади доказу перемоги християнського Бога у трансцендентному світі; інтерпретація розбудови аграрного соціуму як наслідку утвердження Богів у світі природи за рахунок відповіді народу на їхні дари у формі праці та прославлення величі Богів свого народу; інтерпретація розбудови індустріального (техногенного) соціуму як наслідку утвердження Богів у людському тілі (серці, крові, мозку тощо); інтерпретація сакральних знань людства як наслідку найвищого типу людської організації, що досягається за рахунок розвинутої креативності, моральності, у свою чергу забезпеченої буттям Богів «у» людині; пояснення унікальності християнського Бога через те, що Він стер клин між людьми: не визнав кращих і гірших, урівнявши всіх у можливості наближення до істини; висунення гіпотези про те, що раніше чи пізніше світ потребуватиме чергового оновлення християнського віровчення, що відіграє на межі індустріального і постіндустріального суспільства роль, ідентичну до тієї, що відіграв протестантизм на межі аграрного та індустріального суспільств. Ключовим поняттям такої релігії може стати поняття реінкарнації як відповіді щодо перспектив людської душі за умови, що дійсне буття Бога не у потойбіччі, а у поцейбіччі.

Виклад матеріалів дослідження.

Розв'язуючи перше завдання, будемо спиратися на дослідження Г. Щокіна, перш за все «Мое розуміння соціальної історії як зміни релігійно-етичних парадигм», «Несподівані паралелі» та «Повертаючись до кам'яногомогильних сюжетів» [6]. Для незнайомленого читача коротко розгорнемо основний сенс. Космос еволюціонує, проходячи через різного роду цикли, показовим прикладом яких може бути звична для сучасної людини циклічність доби, тижня, місяця, пори року, року, десятиліття, століття, тисячоліття ... А далі, з огляду на кінечність людського життя, циклічність не вкладається у поріг людського осмислення. Для безкінечного Космосу поняття циклу має зовсім інші виміри, що обертаються до людини такими придатними для сприйняття поняттями як кінець світів. У космічній еволюції головними дійовими особами (суб'єктами) є не люди, а безсмертні сутності, інакше кажучи, Боги. Закони Космосу однакові для всього Космосу. Тому те, що має місце серед людей, має місце і серед Богів. На Від реінкарнації (*на сході*) до ... – реінкарнації (*на заході*)?

початках буття Космосу правила так звані солярно-небесні Боги, але їм на зміну прийшло правління водно-хтонічного Божества і порядок у світі різко помінявся. Це ознаменувало початок нового циклу. На думку Г. Щокіна, оскільки перехід Божественної влади не був мирним, то його навряд чи можна вважати законним. Перші (первісні, солярні) Боги у реаліях земного світу зображались у вигляді бика, а той, що відібрав владу, – у вигляді змія. Він і є Богом євреїв, що ховає свою сутність за різними іменами. Точно так поведуться євреї: вони приходять туди, де їх ніхто не кличе, не чекає, відбирають владу і ховаються за кимсь іншим. Звідси хочемо зробити висновок про те, що Бог і його народ мусять бути сутнісно ідентичними. Власне, саме це лежить в основі тих націоналістичних теорій (до прикладу одна з її інтерпретацій – [3]), що пояснюють націю як розгортання, або прочитання у часі якогось Богоімені, зокрема, імені свого Бога – Бога свого народу, того, що колись, в доісторичні часи, якщо перейти на міфологічну мову, допоміг народу здолати ворогів, відвоювати землю і закріпитися на ній на віки, за що довічно мусить примножувати славу свого Бога.

Поглянемо на цю саму ситуацію не з земного буття, а з потойбічного. Навіщо Богам допомагати якомусь народові??? Зрозуміло, що будь-яка відповідь може мати сенс тільки з позицій міфічної логіки і бути аргументована, тільки спираючись на міфологічну спадщину. Чи, будучи всесильними, Боги спроможні битися безпосередньо у трансцендентному світі? Зброєю давньогрецьких Богів буди троянські герої. Чи, будучи безсмертними, здатні Боги жити, обходячись без людей? Давньогрецьким Богам були потрібні люди, щоб приносили їм жертви. А душі давньоєгипетських фараонів жили у потойбічній стільки, скільки зберігались їхні тіла у поцейбіччі. Так і виходить, що сенси – там, у потойбіччі, вони – Боги, а знаки – тут у поцейбіччі, вони – тіні Богів, математичною мовою, перша похідна від них, інакше кажучи, люди. Чи є самі Боги похідною від чогось вищого за них? Міфологія каже, що так, адже Зевс не міг змінити свого слова (до прикладу, історія з народженням Геракла). Та й індійські Боги служили Риті (закону), а слов'янські – Праві (теж закон). Що ж то за такий закон, що йому мусять служити навіть Боги? Міфічна космологія називає його законом еволюції Космосу. Це означає, що Космос мусить еволюціонувати, вступаючи у певні цикли еволюції, а це колесо крутять всі – Боги, люди, мікроби, гірські води, ураганні вітри тощо. Сила Богів у тому круговерті – словесна: слово Зевса сильніше за Зевса, та й у Біблії спочатку сказано, що було Слово, а вже потім – що воно Бог. А заручником Божественного слова стає народ, який обирає Бог, щоб це Слово утримало на собі цілий цикл Космічної еволюції. Так ми повернулися до Г. Щокіна і його думки про те, що соціальний поступ – це чергування релігій.

Можна поправити дослідника, що не тільки і не стільки їх чергування, зміна, як еволюція, бо зміна – це, швидше, свідчення кінця якогось, більшого чи меншого циклу, що мусить супроводжуватися процесами руйнації, хаосу, призначення якого, за міфічною логікою, у формуванні нейтрального, чистого, будівельного матеріалу для нового циклу. Тепер Від реінкарнації (*на сході*) до ... – реінкарнації (*на заході*)?

можемо перейти до розв'язання другого завдання, пов'язаного із християнським Богом. Тут доведеться ще раз повернутися до Г. Щокіна, зокрема його наполегливого акцентування на тому, як ретельно солярні Боги розкручували традицію передачі влади від Бога-батька до Бога-сина. Хтонічний Бог (ізраїльський), хоч і прибрав владу не від свого батька (розрив циклу), проте наполегливо намагався відреставрувати механізм передачі цієї влади до сина. Свідченням налагодження даного механізму, вочевидь, слугує поява християнства. Спираючись на міфічну логіку, можемо розвинути думку до того, що поки не відбулось передачі влади від хтонічного Бога-батька до хтонічного Бога-сина, буття хтонічної влади над солярною взагалі передувало під сумнівом.

І все таки це сталось.

Наше наступне завдання – показати, що аграрно-феодальне середньовічне європейське суспільство – результат сходження, наближення, еманції Бога до християнського народу. Звичайно що аграрність як соціальний феномен – продукт не власне християнський, але саме у цій соціальній організації християнство утверджувало буття хтонічного Бога у почейбіччі. Вочевидь, це є універсальний шлях сходження Богів «звідти» «сюди», адже, спираючись на місіонерсько-націоналістичну теорію, ми вже казали, що Бог дає (шукає) своєму народові обітовану землю, щоб той примножував славу Його. Аграрність пов'язана із землею, яка плодить, родить і т.д. Тут просто не може не бути сакральних символічних зв'язків. Через те, дуже вірогідно, великі розвинуті цивілізації, навіть за несприятливих геокліматичних умов (Єгипет, Китай) приділяли великого значення землеробству. Навіть якщо це доказ не дуже вагомий, то Бог не може наближатися до людей інакше як через природу – створене ним. Зевс приходив до земних дівчат під виглядом знайомих їм чоловіків, а не у своїй власній подобі. Якщо візьмемо хтонічного Бога, то він мав практику розмовляти з «вибраними» напряду, але ті Його не бачили. Інший спосіб з'явлення хтонічного Бога – через посланців, ангелів, тобто теж через посередництво. Хтонічний Бог відкрився вперше єврейському народові (це дуже вдало сформулював Іларіон: «направив спершу плем'я Авраамове скрижалями і законом, а потім Сином своїм усі народи спас Євангелієм і хрещенням, увівши їх в оновлене буття» [5; 1]). Він його вибрав, напевно тому, що то загальне правило трансцендентного світу, щоб Боги вибирали народ для множення слави своєї (Слова, що було на початку, Слова, яке потрібно довести, підтримати, увічнити на певний цикл Богів з допомогою народу).

Досліджуючи суспільну свідомість аграрного суспільства, автором даної наукової розвідки було аргументовано думку, що вона (суспільна свідомість аграрного суспільства) «закручується» сонячною циклічністю: прийшла весна, люди, славлячи Бога, йдуть орати, сіяти, прийдуть жнива – люди, славлячи Бога, підуть жати, косити, зійде сонце, славлячи Бога, вони підуть порати худобу, зайде сонце – спати і т.д. Люди-аграрії живуть в унісон з сонячним диском, який для них не стоїть, а крутиться, закручуючи Від реінкарнації (*на сході*) до ... – реінкарнації (*на заході*)?

їх самих. (детальніше про це див. [7]). Така більша (річна) і менша (добова) циклічність, врешті решт, за законами еволюції, формує у соціуму пантеїстичне розуміння Бога. Одні народи в силу якихось обставин сутнісно потісняють пантеїзмом теїзм і вже не потребують персоналістичного осмислення Бога, тобто, фактично, забувають того Бога, що знаходиться у потойбійччі. Це, перш за все, європейські народи. Інші, як український народ, нормально всмоктуючи пантеїзм, органічно поєднують його із теїзмом. До прикладу, теорія Г. Сковороди про таку природу Бога, що Він водночас існує і сам по собі, і в усьому, створеному ним. (Дуже шкода, що ця глибока світоглядна позиція не має дотепер такого сильного поняття як, до прикладу, теїзм, деїзм, атеїзм тощо. До речі, що б це могло б бути: пантеїстичний теїзм? теїстичний пантеїзм? особливого роду дуалізм, що визнає два ієрархічно зв'язані першоначала – Бог та пронизана Богом, одухотворена, природа?).

Переходячи до чергового пункту завдань, зазначимо що сучасна система масової інформатизації дає багато відомостей про те, що до нашої людської раси на землі було багато древніших, що мали набагато вищий рівень технологій. Не хочемо особливо виділяти окремих авторів, бо їх немало, а отже, усе те не шарлатанство, але зацікавлених можемо спровадити до, скажімо, уже зазначеного Щокіна Г. [6], або ж Мулдашева Е. [4], чи Блаватської О. [1] ін.

Цілком можливо, що здобувши славу на обітованій землі свого народу, Боги приступають до виконання нових задач. Так виникає новіший тип соціальної організації, новіша світоглядна система, новіша сила, що закручує людей. Справді, дуже добре, просто неперевершено перехід від аграрного до індустріального суспільства пояснив М. Вебер [2]. З його досліджень можна висновкувати, що, щоб «закрутити» капіталізм, християнський Бог був змушений переміститися з небес у людське серце: реформація католицизму у формі протестантизму. Якщо аграрій сів зерно, вирощував рослину (біологічний організм), а потому збирав урожай (багато зерна), то «індустріалій» мав опанувати мистецтвом сіяти гроші, «соціально вирощувати» свій власний (соціальний) організм (імідж, престиж, довіру, твердість слова, домовленості тощо), а потому збирати капітал (багато грошей). М. Вебер, глибоко вивчаючи систему переходу між двома типами суспільств, у своїй фундаментальній праці показує як людина не хотіла цього робити, як вона пручалась [2; 81], і як цій справі прислужилося християнство, замінивши монастирський аскетизм аскетизмом світським. Так Бог «переселився» у людське серце (до речі, логічно мав би появитися новий світоглядний термін, адекватний поняттю пантеїзму, такий собі «гомосапієнс-теїзм»). Тепер людину «закручувало» не сонце, а сам Бог, і вона закручувалась кількісно на стільки, на скільки в ній було того Бога, а якісно – настільки, яким був той Бог. Про зв'язок понять «Бог» і «капітал» в індустріальному світі найкращим чином свідчить дуже поширена характеристика американців як таких, що їх Богом є долар.

Зазначена ситуація дуже подібна до історичної ситуації поширення християнства, коли християнський Бог був змушений входити у людський світ через меч і вогонь, а не через любов. Не дарма звучать ярлики про все ще той самий «дикий капіталізм», що, у свою чергу, доводить, що людство не у кінці, а на початку індустріального циклу, адже справжні технології тільки розпочалися. Те, що називалось технологіями і безжально нищило природу, чи взагалі можна вважати технологіями? Швидше – їх предтечею. Якщо оглядатись на Лімурію чи Атлантиду, чи, навіть, просто на піраміди, то можемо сказати, що християнський Бог йде по землі все тим же шляхом, що й Боги попередніх цивілізацій. Технології – ось що завжди мало значення, ось до чого підійшли ми і що є дійсна задача сучасного людства. А що далі? Теолог-ортодоксал скаже, що «шляхи господні невідомі». Справді невідомі, якщо дивитись з середньовічного місця – тої землі, навколо якої крутиться сонце. А якщо подивитись із тієї позиції, що уможливорюється в інформаційному просторі? Все прозоре, відкрите, повідомлене як постіндустріалізм – суспільство, де будуть сіяти не зерно, не гроші, а знання, щоб зібрати урожай нового типу. Що буде тим врожаєм? Невже, справді Слово як вищий тип знання, як те, що, ми обґрунтовували, має бути перед самим Богом, як те, про що сказав син хтонічного Бога у притчі про сівача? Таким чином ми показали людську історію як одночасну синхронну зміну типів суспільства, варіантів християнської релігії, а також характеру і відношення щодо людини сили, що штовхає її у соціальному просторі. Ми показали усе це як рух декількох взаємозв'язаних циклів по висхідній, але у межах більшого цілісного циклу, що, у свою чергу, є складовою ще більшого циклу. Ми показали, що ці цикли закручуються тісною співпрацею усього Космосу – соціального, земного, трансцендентного. І ми хочемо зробити висновок, що до справжнього постіндустріалізму ще дуже далеко, але він – не утопія, і ключовий його атом (зерно, що буде засіватись) – відомий: знання. Підходячи до завершальних завдань, спробуємо «розсекретити» призначення хтонічного Бога (так би мовити, русизмом, «розкалдувати» дохристиянський світ). Підемо методом пошуку знаків, оскільки сенси не доступні, трансцендентні. Ті знаки – не що інше як ключові аксіологеми західноєвропейського християнського світу. Серед них: ідея правової рівності; ідея гуманізму; виправдання принципу «мета виправдовує засоби»;

заперечення спадкової влади як єдино можливої; масова свідомість, культура тощо. Хіба немає очевидних аналогій з «казочкою» Щокіна Г. про те, як Змій перемиг Бика? А тепер про так званий Божественний промисел, тобто куди веде людство християнський Бог. Дуже-дуже імовірно – саме у той світ, де не буде безпідставної ієрархії, де горизонталь домінуватиме над вертикаллю, бо змії – це горизонталь, де найнижчий (змій) (останній) буде найвищим (першим). Можливо, унікальність і безпрецедентність християнського Бога у тому, що Він вводить Космос у якийсь новий цикл еволюції, де кінечний продукт останньої ланки цього циклу – знання – мають відкриватися не вибраним (брахманам), а усім. Так чи інакше, а слово Від реінкарнації (*на сході*) до ... – реінкарнації (*на заході*)?

«усі» аж занадто прямо асоціюється з головним призначенням єврейського народу – розмножуйтесь (буквально «будьте багато»). Тепер можемо приступити до розв'язання нашого останнього завдання. Спостерігаючи загально світову тенденцію до духовної деградації людства, ми схильні думати, що існуючі релігії у своїх сучасних варіаціях перебувають на межі вичерпання свого сенсу. Дуже потрібно, щоб з засад таких інноваційних соціальних реалій як інформатизація, інтеграція, глобалізація були витворені нові християнськорелігійні аксіологеми (найменші одиниці цінності, сенсу, подібно як фонема є найменшою одиницею людського звуку), що йдуть з зазначеними процесами в унісон. Релігія стає мертвою, якщо вона не сприймається на віру, якщо промовляє не зрозумілими поняттями. Бог, що оселився в середині нас, мусить бути не чужим, а близьким, доступним і зрозумілим. Саме такого, а не потойбічного, Бога прийме сучасна, з одного боку, змучена завищеним рівнем первинних потреб, а з іншого, просвітлена здобутками природничих наук, людина, у статусі свого гаранта і заступника «тут» і «тепер», а не «там» і «колись». Так що протестантськи орієнтована теологія апріорі є найбільш адекватною щодо сучасних (індустріальних, виробничих, заробітчанських) соціальних реалій не тільки європейського буття, але й українського. І теж не тільки. Але поки що така існує більше як своєрідне віддзеркалення католицизму, ніж у статусі «сама по собі». Коли ж вона буде утверджуватись у зазначеному статусі, логічно постане питання про подальше буття Бога (Духу), після смерті людського тіла. Тоді навряд чи буде задовільною версія, про індивідуальну душу у стані сну після смерті тіла, яка пасивно чекатиме свого входження у потойбіччя, і нове народження Бога у кожній новій людині. Чи не видасться більш актуальною повідомлена на зорі так званого Західного світу істина Піфагора-Платона про, так би мовити, реінкарнацію по-західному, коли за душею шляхами її перевтілень (перетворень) прямує досвід, знання, а не гріхи?

Зрештою, чи ж не повідомлено у Біблії, що Схід буде панувати над Заходом, а східне знання мало своєю основною аксіологемою реінкарнацію.

Зазначене, при цьому, ще й добре узгодиться з певними положеннями тейярдизму, зокрема щодо еволюції Космосу крізь критичні точки – переджиття (неорганічний світ), життя (органічний світ), мислення (поява людини), ноосфера (синтезована сукупність знань про все суще), наджиття (єднання душ людей у Космічному тілі Христа). При цьому у тейярдизмі на рівні ноосфери зберігається персоналістична (індивідуальна) сутність людської душі. Що відбувається на рівні наджиття, особливо не роз'яснюється. А що, коли індивідуальне (Атман) та тілесно Христове (Брахман) поєднуються за закономірностями сутнісно ідентичними тим, що лежать в основі українського світосприйняття, викладеного у теорії Сковороди про подвійну природу Бога – трансцендентну та іманентну? На наш погляд, ніяка, ні наукова, ні релігійна, ідея не має такого сильного потенціалу щодо моралізації людства як ідея реінкарнації, через яку утверджується відповідальність людини не тільки за свою власну долю, але й за долю свого роду, свого народу й загального поступу до добра.

Від реінкарнації (*на сході*) до ... – реінкарнації (*на заході*)?

Ми так наполегливо акцентуємо на значенні реінкарнації у зв'язку з християнським ученням тому, щоб: змістити акцент сучасних цінностей з грошей на знання: гроші людина, ким би вона не стала, раніше чи пізніше буде змушена залишити у поцейбіччі, справжні ж, сакральні, знання зможе взяти із собою у потойбіччя; надати знанню не рутинно буденного забарвлення з функцією прислуги задоволення людських первинних потреб чи додатку до економічної інституції, а трансцендентного сенсу як одвічного Божественного промислу щодо людини, її креативності, самотворчості, самовдосконалення і наближення до свого Творця; показати невичерпний ресурс християнства щодо подальшого духовного поступу людства, зокрема, якщо розглядати цей поступ крізь призму популярної нині теорії про трьохфазний розвиток історії від доіндустріального суспільства через індустріальне до постіндустріального; наголосити, що сутнісно християнство має своїм завданням те саме, що завжди мали великі Східні релігії, до прикладу буддизм чи індуїзм, – перетворити людину у відповідальну істоту, співучасника чи то еволюції Космосу, чи то Божественного промислу, що, по суті, одне і те ж. Проте християнство перевершує усі ці релігії тим, що будь-яка людина, не залежно від віку, статі, етнічної чи соціальної приналежності, ведучи не аскетичний (спеціальний) спосіб життя, а повноцінно насолоджуючись земними радощами, спроможна і себе врятувати, і, тим самим, прислужитись справі вічності, поповнюючи себе знаннями і ведучи моральний (по суті, власне чисто людський) спосіб життя. Заради цього уже принесені всі жертви, відбуті всі спокути, повною мірою заплачено за зміну влади у трансцендентному світі методом «мета виправдовує засоби». Дійсно, сучасна людина постає перед Богом, фактично, такою, як у раю: їй апріорі дана як природна, так і соціальна реальність, далеко не кожен буде дім і садить дерево. Призначення людини близьке до того, що мав Адам – доглядати (зберігати) отримане і дбати про власну душу, щоб не загубити її, приглушивши вольове зусилля. І все те створено і творитися з Заходу з глибин тих ойкумен, де надавали християнству статусу офіційної релігії, а отже ідеології і знання.

Перспективи подальших розвідок у даному напрямі:

- релігієзнавство; теологія; соціальна філософія.

Список використаної літератури

1. Блаватская Е. Тайная доктрина: В 2 т.: Пер. с англ. – Минск, 1997.
2. Вебер М. Дух капіталізму. – М., 1990. – 808 с.
3. Забужко О. Філософія української національної ідеї та європейський контекст. – К., 1992
4. Іларіон Київський. Слово про Закон і Благодать. Переклад В. Яременка // <http://litopys.org.ua/oldukr/ilarion.htm>
5. Мулдашев Е. От кого мы произошли. Встреча с мастером. – М., «АиФ-Принт», «ОЛМА-ПРЕСС», Санкт-Петербург «Нева» 2003
6. Щокін Г. Створення світу та кінець часів. – К., 2006. – 367 с.

7. Яцук Н. Суспільна свідомість постіндустріального суспільства // TOTALLOGY-XXI. Постнекласичні дослідження. – № 21. – Київ: ЦГО НАН України. – 2009. – С. 203-215.

Н. Е. ЯЦУК

Івано-Франківський університет права ім. короля Данила Галицького, Івано-Франківськ

ОТ РЕИНКАРНАЦИИ НА (ВОСТОКЕ) ДО ... РЕИНКАРНАЦИИ (НА ЗАПАДЕ)?

В статье рассматриваются современные проблемы развития человечества с точки зрения исконно вечной космической цикличности. Делается акцент на том, что тотальная духовная деградация может быть преодолена путем обновления христианского вероучения.

Ключевые слова: миф, циклическая эволюция Космоса, реинкарнация, христианство, постиндустриальное общество.

N.E.YATSUK

Ivano-Frankivsk university law of the King Danylo Galitsky

FROM REINCARNATION OF THE (EAST) TO ... REINCARNATION (THE WEST)?

The article investigates the current problems of mankind development according to the principles of eternal space cycle. The author underlines the fact that total spiritual degradation can be overcome by rethinking Christian teachings.

Key words: myth, cyclic evolution of the cosmos, reincarnation, Christianity, postindustrial society.

Стаття надійшла до редакції 20.05.11р.